

LAJBOSCHITZ' HORNÆK

Dørene er åbnet til helt nye tider på det historiske badhotel Hornbækhus, som Tiger-stifteren Lennart Lajboschitz har brugt små 30 mio. kr. på at forvandle. Målet? At skabe de bedste forudsætninger for det fineste, han ved – mødet mellem mennesker

TEKST TOBIAS MATTHIESEN FOTO LASSE BECH MARTINUSSEN

Lennart Lajboschitz blev rig på at stifte butikskæden Tiger, men frem for blot at trække sig tilbage bruger han nu en stor del af sin tid på, hvad han kalder en "social revolution", først med omdannelsen af Absalon-kirken i København til et folkehus og nu med forvandlingen af badehotellet Hornbækhus.

Intet er, som det var på Skovvej 7 i Hornbæk. End ikke en lampe er blevet genbrugt i renoveringen af det historiske badehotel Hornbækhus, der ligger mellem sommerhuse og helårshuse på en stille villavej i det nordsjællandske. Faktisk vil man knap nok vide, om dette store, rødmaledede hus i svensk herregårdsstil stadig er et hotel, når man i dag træder indenfor og finder sig selv i et stort rum med åbent køkken, et langt spisebord og en kaffestue med lænestole.

"Det er meningen, det skal føles som et hjem," siger hotellets ejer, Tiger-stifteren Lennart Lajboschitz, venligt, som vi begynder med en lille rundvisning på stedet med.

Det første, der falder i øjnene, er farverne på stolene og malerierne. De mange farver. Især de røde, mønstrede betræk, som klæder lænestolene, der hver og én tager sig lidt forskelligt ud. Stoffet er designet af svenske Dagmar Lodén i 1940'erne, fortæller Lennarts Lajboschitz' hustru Susanne Lajboschitz, der med sit firma Een København finder ældre stole og ompolstrer disse med svenske tekstiler. Hun har været ansvarlig for hotellets komplet nye indretning, drevet af sin egen lille vendetta; nemlig, at nordisk stil og design er mere og meget andet end gråtoner, minimalisme og faretæpper.

Hvor vi står nu, ved de svenske stole og kaffebordene, var før receptionen. Denne findes nu slet ikke længere. "Receptionen" er et højt skab i køkkenet, hvor nøglerne hænger på indersiden af skabslågen, og hvor man kan slå et lille bord ud om nødvendigt. Der er med andre ord intet bord, som skiller gæsten og værten, der er ingen synlige objekter, som påmindelse om, at der her drives hotelvirksomhed, og står det til Lennart Lajboschitz, så skal medarbejderne heller ikke være uniformeret. Ligesom der i øvrigt heller ikke er to ens tekander i køkkenet.

Den sociale mission

Det er kun lidt over to år siden, at Lennart Lajboschitz, der er blevet milliardær på salget af Tiger-butikkerne, blev spurgt, om han kunne tænke sig at købe Hornbækhus af den tidligere ejendomsmand Gunner Ruben. Egentlig havde han ikke planer om at købe et hotel, men efter han havde set stedet og fået et, synes han, godt tilbud, købte han det for 16 mio. kr. – helt galt kunne det i hvert fald ikke gå som en investering.

Det, som Lajboschitz-familien overtog, var og er et historisk hotel, i den forstand at hotellets eksistens strækker sig helt tilbage til 1904-1905. Her blev det bygget under navnet Dahlerups Pensionat. Ti år senere blev det til Hotel Hornbækhus.

I 1920'erne, 30'erne og 40'erne havde det sin storhedstid. Hornbæk voksede frem som Danmarks første og mest mondæne badeby, og det var bl.a. på Hornbækhus, under prismelysekronerne, at de rige og berømte ferierede. Tintins fader, den belgiske tegner Hergé var f.eks. her, Piet Hein kom her. Inden tyskerne overtog kommandoen i 1943.

Det er bestemt et hotel, der har været præget af dets mange forskellige liv. Fra at have været et yndet sted for Københavns velhavere op igennem 1900-tallet til i 1970'erne at være stedet, hvor man frem for charterferie til syden kunne komme på "slankeferie", for fra 1978 og frem til 2002 at fungere som kursuscenter for Udenrigsministeriet.

Hvad, Lajboschitz-parret sandede, da de som sedimentlag i undergrunden kunne spore hver af de forskellige historiske perioder i hotellets interiør, var, at der ikke var behov for at lægge et nyt lag på, tværtimod var der behov for "at rydde hele molevitten". Så der er faktisk slet ikke skelet til stedets historie i den små 30 mio. kr. dyre renovering af hotellet, som har været i gang hen over vinteren og foråret. Tværtimod lægger det Lajboschitz-parret på sinde at fortælle, at dette ikke er en historie om, at "badehotel-klenodiet Hornbækhus skal vækkes tilbage til fordums styrke".

Parrets vision er i stedet at gentænke badehotellet, det er at give Hornbækhus samme eksistensberettigelse, som ligger til grund for den tidligere Absalon-kirken på Vesterbro i København, som Lajboschitz har købt og forvandlet til et moderne forsamlingshus, hvor der er middag ved langborde, bordtennis og social komsammen.

"Normalt tænker man meget i funktionalitet, man har et værelse, man går ned og spiser, der er en buffet, men vi starter et helt andet sted. Vi starter ved missionen, som handler om det sociale. Hornbækhus skal handle om det sociale møde med mennesker," sammenfatter Lennart Lajboschitz optimistisk.

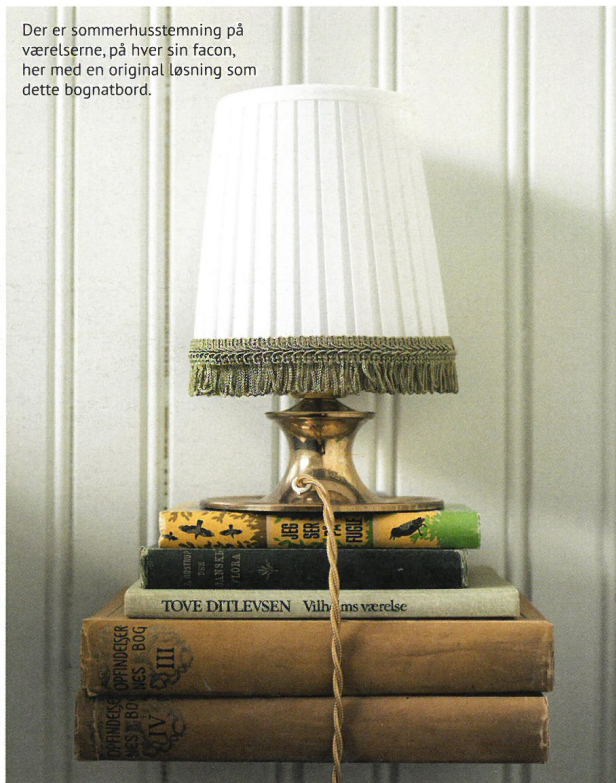
Filosofien kan destilleres ned til, hvad der sker ved langbordet hver aften kl. 19.00. Her skal den nyansatte chefkok David Fischer, der er kendt for restauranten Hos Fischer i København, komponere fælles mad til hotelgæsterne, som spiser sammen ved langborde i egetræ i en stor, lys spise-stue. Med blomster hele

Selve renoveringen af Hornbækhus har i høj grad været et familieprojekt, Lennarts hustru Susanne Lajboschitz har med sit interiørfirma Een København været ansvarlig for indretningen.

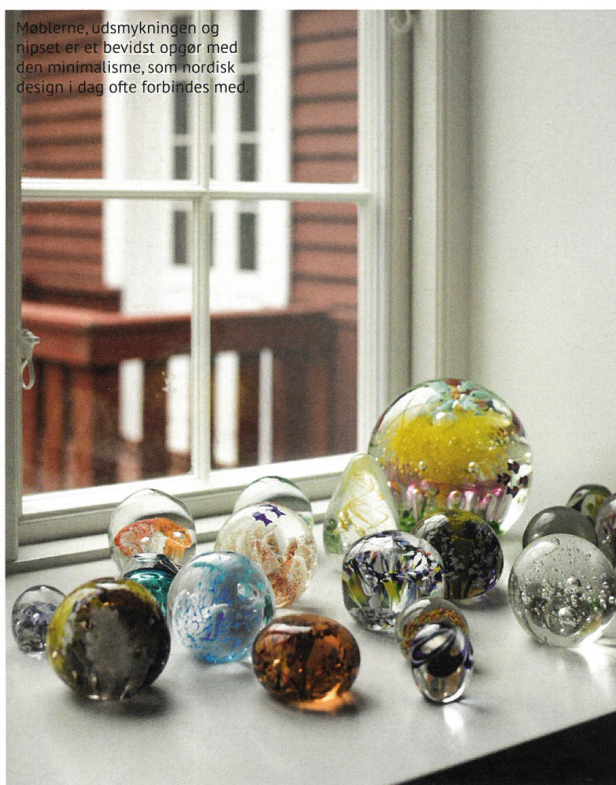
Der er sommerhusstemning på værelserne, på hver sin facon, her med en original løsning som dette bognatbord.

Renoveringen af Hornbækhus har stået på hen over vinteren og foråret, ikke en eneste lampe er blevet genbrugt.

Møblerne, udsmykningen og nipset er et bevidst opgør med den minimalisme, som nordisk design i dag ofte forbindes med.

fo
ikk

vejen k
hornbæ
"Vi v
foregå,
simpel
lerne?"
skellig
en tryll

Ikke t

Kongst
let er b
le, pers
at vær
ned i k
meligt
som or
lets ba
Ikke
let er e
pædag
hver d
andene
og et n
Gan
forsk
sestue
stole o
stor uc
er meg
Stile
farvef
naturn
ligt og
keligt
bevids
"Jeg
sjovt a
hvor m
er mør
Måske
det er
og afsl

Bordt
Hvor d
det fra
badeva
delse t
skal m
ingen c
at kobl
"Jeg
vil lave
ne vil
socialt
spisest
Hun
ikke ør
På s
skal v
og åbe

“Jeg har boet på så mange forskellige hoteller, og det er ikke sjovt at bo på fine hoteller”

Susanne Lajboschitz

vejen langs vindueskarmene og, i Lennarts vision, også selskab af hornbækboere, der har lyst til at komme og spise her.

“Vi vil gerne have det naturlige møde mellem mennesker til at foregå, ligesom inde på Absalons. Og det kan starte ved noget så simpelt som, at man spørger hinanden, “vil du række mig kartoflerne?” Grundlaget for denne her idé er, at vi kan tage nogle forskellige mennesker, bringe dem sammen og sørge for at der bliver en tryllefjer, der gør, at mennesker danner sociale relationer.”

Ikke to tapeter er ens

Kongstanken om det sociale har været ledetråd i, hvordan hotellet er blevet ombygget og indrettet. For at fremme den uformelle, personlige og hjemlige følelse, er alt, hvad der kan minde om at være industrielt gemt væk. Restaurationskøkkenet er flyttet ned i kælderen, maden sendes nu op i en elevator til et hjemmeligt køkken i forlængelse af spisestuerne, der har en køkkenø, som om aftenen kan laves om til en hjemmebar – deri er hotellets bar.

Ikke to værelser eller to gange er ens, ligesom også personalet er en farverig blanding af bl.a. en sygeplejerske, en socialpædagog og en grafiker. Værelserne er relativt små, intime med hver deres form. Som f.eks. det næsten maritime værelse på andenetage med et karismatisk køje-vindue, blåmalede vægge og et maleri over sengen af et par fugle, der svæver over havet.

Gangene er tapetseret med svensk blomstertapet, hver i forskellige mønstre. Særligt iøjnefaldende er den højloftede pejsestue med alskens tæthængende blomstermalerier på væggen, stole og puffer med røde, grønne, blå betræk, en turkis vase, en stor udstoppet elg på væggen over pejsen. Det er farverigt, det er meget på en gang.

Stilen er i det hele taget præget af de svenskinspirede, farvefulde vægge og møbler, og de nye, lyse trægulve og rolige naturmotive på væggene, der får hotellet til at fremstå hjemligt og karakterfyldt, som en blanding af noget sommerhusfolkeligt og underspillet luksus – hvad Susanne Lajboschitz meget bevidst er gået efter.

“Jeg har boet på så mange forskellige hoteller, og det er ikke sjovt at bo på fine hoteller. Der er masser af moderne hoteller, hvor man kommer ind, som var det en natklub, der er musik, det er mørkt, og man kan næsten ikke se, hvem man får nøglerne af. Måske er det fedt første gang, men man bliver altså træt af det, og det er ikke kun, fordi vi bliver ældre, man vil bare gerne have en dejlig, behagelig og afslappet atmosfære,” siger hun.

Bordtennisborde, lp-bibliotek og yogastudie

Hvor der før var en fløj med kontorer, er i dag nye værelser, så hotellet er udvidet fra dets tidligere 26 værelser til i dag 36 værelser. Til forskel fra før er der sat badeværelser i samtlige værelser. Til gengæld er værelserne ryddet for forbindelse til den ydre verden, der er f.eks. intet tv, ingen telefon (dog er der wi-fi) – skal man bruge noget, må man gå ned og spørge – og i fællesarealerne findes der ingen dagsaktuelle aviser. Det er, naturligvis, bevidst, for her skal det handle om at koble fuldstændig af, om at vende udad mod de mennesker, der er nærmest.

“Jeg tror, man skal passe på med at sætte sig mellem otte stole. Hvis du både vil lave det sociale og så samtidig sige, at det også er for kæresteparret, der gerne vil være for sig selv, så er det bedre at melde klart ud, at det her er et meget socialt sted,” siger Lennart Lajboschitz lidt senere, da vi har sat os i den fælles spisestue, mens Susanne Lajboschitz kigger på ham med lidt rynkede øjenbryn.

Hun føler sig nødsaget til at tilføje, at “man også kan være privat, hvis man ikke ønsker at deltage.”

På sin vis er Lajboschitz-parrets egne åbne diskussion, om hvad Hornbækhus skal være, hen over journalistens diktafon, et hædersmærke på, hvilken uformel og åben atmosfære de ønsker at skabe på stedet. Drømmen er, at Hornbækhus

Pejsestuen er fuld af karakter med den store palet af farver og materialer.

kan danne ramme om møder, der ellers ikke havde fundet sted, den slags kulturmøder mellem f.eks. en japaner og en hornbækboer, som giver lys i Lennart Lajboschitz' øjne.

På andensalen med havudsigt står et stort, lyst rum frit hen i forlængelse af biblioteket, som ikke har så mange bøger, men snart en hel pladesamling, som Lennart Lajboschitz har købt.

“Det her rum er en joker”, fortæller han.

“Det kan f.eks. bruges til yogastudie,” foreslår Susanne Lajboschitz, eller i vintermånederne som et oplagt sted til en konference eller et større møde.

Der er i dag ingen synlige tegn på, at det er et sted for konferencer, men Hornbækhus har altid været populært blandt virksomheder, og nu skal det så bare tænkes ind i denne mere uformelle ånd. Fint eksemplificeret ved at Lajboschitz-parret har undersøgt, om det er muligt at lave bordtennisborde, der både kan bruges som mødebord og som spilleborde. Det er ikke helt lykkedes endnu, men den bordtennisglade Lennart Lajboschitz forsikrer, at han helt sikkert skal have købt bordtennisborde til hotellet. Og de skal være i de rigtige mål, 2,74 m langt og 1,53 m bredt, han har bare ikke fundet og fået købt de rette endnu, og lige præcis på det punkt får Susanne Lajboschitz ikke lov til at bestemme.

Hver har sine styrker, som de begge fremhæver, og sådan skal det også være på Hornbækhus, hvor parret opfordrer alle, der har en god idé, til at byde ind. Det er og skal være et fælles projekt.